

bolnikov s hudimi otekljinami, ranami in zmerzljinami ozdravili, česar smo se tudi mi s svojimi očmi prepričali.

(Konec sledi.)

Miloserčnost do živali.

Kmet na Rusovskim je večidel svoji živini dober; je ne tepe, ne terpinči, ampak z lepim pri živini vse opravi. Čuditi se je, kako živina na Rusovskim rada uboga, in brez pretépanja vse svoje dela opravlja. Pa tudi pticam so Rusi posebni prijatli.

Neki popotnik pripoveduje, da je bil prigodno na somenj prišel, kjer je bilo tudi veliko raznih ptičev na prodaj. Zagledal je na tem somnji gospoda, ki je ptiče ogledoval, in jih za veliko denarjev sila veliko nakupil, in si ceno vsaciga posebej zapisal. Kaj mislite, kaj je on s tolikimi ptiči počel?

Precej tam na somnji je vsim kletke odperl, in vjete revčke izpustil. Nekaj oplašenih se je obotavljalo po kletkah, ko de bi ne hotli vùn, pa primoral je tudi te za unimi v gojzd, v svoje poprejšnje prebivališa.

To lepo usmiljeno djanje mi je v serce seglo, perblizal sim se dobrotljivemu gospodu, in ga očitno hvalliti začel, kakor de bi njemu enaciga ne bilo. Pa odgovoril mi je: „Ni tako kakor vi mislite, nisim sam jez tak. Ko bi vi večkrat med nas prišli, in po naših somnjih se ozirali, bi vi veliko tacihi ljudi zagledali, kateri ptiče vjete samo zato kupujejo, de jih potem izpusté. Tako usmiljeno obnašanje nam veselje in tudi srečo prinese.“

O ko bi le tudi kterikrat enak miloserčnik pod Trančo v Ljubljani se podal, in po tem lepim izgledu se obnésel. S koliko veselejsem petjem bi ptiči tudi po Krajnskim modrost božjo oznanovali. Tudi nam bi taka miloserčnost razveseljenje in srečo obrodila. K. c.

Istrijski Slovenci

med Teržaškim in Reškim morjem.

(Dalje.)

Morde si bo kdo mislil, de sim si sam to v glavo postavil, Istrijske Slovence verh vsih drugih hvalliti, in le samo to, kar dobriga učinijo, od njih pripovedovati. Ne, dragi bravci! to niso moje misli; ampak samo to sim vam pokazati želel, de so si navade — dobre in slabe — med vsimi Slovenci v več stvaréh enake. Tako tudi, kakor so se med drugimi Slovenci našle, in se še dan današnji najdejo, vraže in prazne vére, so bile in so še tudi med Istrijskimi Slovenci.

V pretečenim stoletji so oni večidel vsi vérovali v „štrige“ in prikazni ponočne; zavoljo tega so vsako léto zvonili na predvečerje sv. Janeza Kerstnika, de bi oslabéla in obnemögla moč njihna, in tako so bili zavérovani v to šégo, de, ko je hotel néki poglavar Sv. Vincenca (mesta v Istrii) zabraniti to zvonjenje, je bil v nevarnosti, svoje življenje zgubiti. Vés ljud je kričal po mestu: Tužni mi, i naše polje i blago (živina) naše! štrige čéju nas zatreti!“ —

Dan današnji so se take prazne vére zgubile, in le malo jih je še, kateri take kvante od copernic i. t. d. še vérovajo in poslušajo.

Na predvečerje sv. Janeza Kerstnika tudi naši Slovenci užigajo ogenj po gorah, kakor sim vidil v svoji Krajnski domovini; če jih pa kdo vpraša za vzrok, ravno ono odgovorijo, kakor moji domorodni kmetje, to je, de je stara navada.

Tudi v bolestih se najde sémtertje kaj napačniga med njimi. Res je, de se oni ne strašijo smerti, kakor so dosta pokazali v zadnji Francozki vojski, ko so, pod vladanjem čast. gospoda L — radi zapustili svoj dom in se branili zoper občinskiga sovražnika. Lepo je slišati eniga ali družiga bolniga reči: „Ako volja Božja jest,

da umrem, neka ispuni se volja Božja,“ in: „Grih bilo bi suprotiviti se voljoj Božjoj.“ — Oni v bolesti valje pošljejo po redovnika, de jih, kakor oni govorijo: „z Božjim orudjam spravi.“ — To pa nekteri napačno delajo, de lekarjem (zdravnikom) ne zaupajo, ampak de rajši vérovajo prevarljivim mazarjem, kateri imajo že v svoji rodbini, kakor mislijo, to otajstvo, de zamorete samo z nekimi molitvami bolesti zagovoriti. Posebno pa kadar kteriga gad piči, precej pokličéjo kakiga tacihi čudodelnikov. On prekriža rano otrovano s svojo roko, in tiho izgovarja téle besede sv. pisma: „I ovo su čudesa onih, koji virvali su v ime moje: iztirati čéju vraga, govorili budu zajike nove, pohoditi čéju i kačke, i ako budu otrov pili, neće škodovati njima, na bolestne ruke kladati čéju, i izlečiti njih budu.“ — Brez Božje pomoči se sicer noben bolnik ne ozdravi — pa človek je dolžan v bolestih zdravnika iskati, kterimu je Bog vednost dodelil, bolnika ozdraviti. Kér se pa večkrat primeri, de od gada pičenim otrov (strup) nič ne škodva, jim zavoljo tega ni moč odvzeti njih prazne vére. Veliko umniši in koristniši bi bilo, de bi si poléti nabirali „gastramontane,“ ktere tukej za vsakim voglam dovelj raste. (Dalje sledi.)

Ponovljena prošnja.

Preljube Novice! léta 1845. ste v enim sestavku od M. Delimariča milevale naše Prigorce zavolj njih stermih potov in grozne dalje od farne cerkve. Ležaj te planine in občine številne, ki so na njenim herbtu naseljene in med sabo na sredi eno podružnico imajo, so Vam se za podfaro že od narave namenjene zdele; torej ste, k dosegi tega namena pomagati, ljudomile dobrotnike prijazno vabile.

Letašnja zima, ki je te Prigorce z groznim snegom zasula in s strašnimi zameti obdala, ter nam pot do njih popolnoma zaperla, je zopet v naših sereih kervave želje zbudila po duhovnim na imenovanim kraji; zato Vas ponižno prosimo, de bi jih še enkrat v misel vzele in ta zadevek po vsi njegovi obsegi ljudomilim dobrotnikom razsoditi dale. V to Vam podamo:

Število občin,	hiš,	duš,	daljo do farne cerkve,	daljo do rečene podružnice.
Planina vas . . .	12	101	2 1/4 ure	1/2 ure
Gradac	5	46	1 3/4 „	1/2 „
Brezovce	3	28	1 1/2 „	3/4 „
Berlog	6	40	1 1/4 „	1/4 „
Brezje	11	102	1 3/4 „	1/4 „
Prušnja vas in				
Ferluga	15	135	1 3/4 „	na mesti
Mladje	7	50	1 1/4 „	1/4 ure
Gradinje	7	60	1 1/4 „	1/4 „
Verbje in Vertača	9	65	1 1/2 „	1/4 „
Črneča vas . . .	30	200	1 3/4 „	1/2 „
Čresnjovec . . .	6	40	2 „	3/4 „

V vsim skupej tedej 11 občin, 111 hiš in 867 duš. Do podružnice derži pot postrani, torej ni sterm.

Ko bi ti ubogi, od ljudomilih dobrotnikov podpirani, si stan za duhovna sozidali in družiga Križevskega kaplana, kateri iz vérne denarnice 200 gold. prejema, gori dobili, bi tékle iz te prestave za njih in druge farmane velike koristi. Za njih: kér bi se jim ne bilo treba po kozjih potih mučiti doli, kamor se v mokrim in zmerzlim le na palico opremiši, ali za veje lovivši priti zamore. Za druge farmane pa: kér bi se izpraznjen kaplanov stan lahko porabiti dal za šolo, ktere še zdej nimajo. Tudi farna cerkev, zdej premajhna, bi bila onday dovelj velika.

Potreba ta je bila že ob času Cesarja Jožefa spoznana. S solznimi očmi mi je cerkvenik ondašnje podružnice pravil: de so bili iz kresije gori na ogled prišli in dokončali: de se ima stan za duhovna narediti,